

Het grote misverstaan

Scheuringhe

*Verblinde borgery, wat dwaesheynt gaet u over?
Den leeu' die u bewaecklt en vryet voor den rover,
Wildy dien onbesuyst nu scheuren van malcaer?
De eene treckt de huylt, de ander pluckt het haer,
De derde grijpt na't hooft, de vierde na de poten
De vijfde na de borst, de seste na der strotten,
De sevende misschien een stuck krijght vanden steirt,
Wie is de oorsaeck doch dat ghy dus tiert en beirt?
Eylaes! Het sijne die u valschelijck toeschreeuen,
Dat ghy van eenen leeu sult maken seven leeuwen,
Hout op eer't wort te laet, want scheurdy hem van een,
Soo sal hem op het lest behouden uwer geen.*

Jacob Revius

Karel Luyckx (red.)

HET GROTE MIS VERSTAAN

Nadenken over de hereniging van de Nederlanden

Sterck & De Vreese

© 2023 Karel Luyckx (e.a.) | uitgeverij Sterck & De Vreese

Omslagontwerp Mijke Wondergem

Boekverzorging Elgraphic

ISBN 978 94 6471 061 8

NUR 906

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Sterck & De Vreese, postbus 234, 8400 AE Gorredijk, Nederland – info@sterckendevreese.nl.

Sterck & De Vreese is onderdeel van
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.sterckendevreese.nl

INHOUD

Vooraf 7

Kees Middelhoff	<i>Gezamenlijke inbreng belangrijker dan de verschillen</i>	11
Derk Jan Eppink	<i>Fusie Nederland-Vlaanderen? Verstandshuwelijk met een beetje passie</i>	15
Marlies Lamont-Brouwers	<i>De Nederlanden één?</i>	19
Paul van Vliet	<i>Mijn Lage Land</i>	23
Kelly Keasberry	<i>Groot-Nederlandse droom zou weleens te groot kunnen zijn</i>	26
Peter Debrabandere	<i>Van samenwerking tot eenmaking</i>	38
Ankie Gijssel	<i>De Nederlanden één – een mooi idee, maar dan wel selectief</i>	55
Matthias Storme	<i>Plan N</i>	58
Alexander Karel Evrard	<i>Denkend aan Willem</i>	62
Marita Mathijssen	<i>Pleidooi voor een verstandshuwelijk zonder bonuskinderen</i>	65
Henk Houwaart	<i>Derby der Lage Landen en Beneliga</i>	70
Iem al Biyati	<i>Vlaanderen en Nederland</i>	74
Jan Neckers	<i>De voormuur</i>	76

Marleen Tollenaere	<i>Plagerijen alom</i>	100
Philippe Degrande	<i>Om te koesteren</i>	105
Thierry Butez	<i>Over de schreve</i>	108

North Seaport:

Joost Hintjens &

Miguel Timmermans	<i>Cultuurverschillen: de sterkte van het moderne bedrijf. Opportuniteiten voor de Nederlands-Vlaamse fusiehaven North Sea Port</i>	113
--------------------------	---	-----

Nicoline Van der Sijts	<i>Twee zielen, één taal: leve de latrelatie</i>	118
-------------------------------	--	-----

Eddy Serie	<i>Noord-Zuid en Julius Caesar</i>	126
-------------------	------------------------------------	-----

Marinel Gerritsen	<i>Vlaanderen ≠ Nederland</i>	132
--------------------------	-------------------------------	-----

Vik Eggermont	<i>Brief uit de Rijn, Maas en Schelde Delta</i>	144
----------------------	---	-----

Gerard Den Burger	<i>Er is maar één zonde, dat is onwetendheid</i>	147
--------------------------	--	-----

Kurt Lapere	<i>Blauwdruk voor een hereniging van Vlaanderen met Nederland</i>	151
--------------------	---	-----

Jan Peumans	<i>Winkelende mensen beleven geen grens, politici denken te veel in een grensbeleving in het Maasgebied</i>	160
--------------------	---	-----

Elly Van der Smissen	<i>Neen! Of toch...</i>	165
-----------------------------	-------------------------	-----

Ignace Lowie	<i>Op naar een stevig samen horen der lage landen</i>	172
---------------------	---	-----

Ulrich Van Spitael	<i>Afrikaans als leerschool</i>	182
---------------------------	---------------------------------	-----

Hans Nelis	<i>Protestanten in de Zuidelijke Lage Landen: toen en nu</i>	186
-------------------	--	-----

CV's		195
-------------	--	-----

VOORAF

Al ben ik enkele jaren geleden als geboren en getogen Antwerpenaar in Zeebrugge aangespoeld, als de burgmeester van mijn geboortestad iets te vertellen heeft, spits ik maar al te graag mijn oren. Wat niet betekent dat ik het altijd met hem eens ben. Zo bepleitte Bart De Wever onlangs op termijn de hereniging van Vlaanderen met Nederland in een nieuwe confederale staat. 'Het is een persoonlijk standpunt en het publiek is er nog niet rijp voor, maar wat vandaag ondenkbaar is, kan morgen realiteit zijn,' voegde hij er omzichtig aan toe.

Een interessant gegeven en nog maar eens een uitdaging voor iemand die als journalist en auteur al lang op zijn lauweren had moeten rusten. Een jaar geleden rijpte het idee om een aantal bekende Nederlanders en gevierde Vlamingen, naast enkele 'stemmen uit het volk', hun zeg te laten doen over dit controversiële onderwerp, en het te bundelen in boekvorm. Dit is het resultaat.

Het stond iedere deelnemer vrij om het denkbeeld van Bart De Wever toe te juichen of met de wijsvinger tegen het voorhoofd te tikken. Iedere vogel zingt zoals hij gebekt is. Het was maar de vraag wie aan het project zou willen meewerken.

Ik mocht enkele tientallen keren het ‘Allelujah’ van Händel aanheffen telkens als een doorbrave ziel – en niet van de minsten – zich bereid verklaarde een bijdrage te leveren aan het project. Waarbij ik keer op keer, al had ik niet anders verwacht, aangenaam verrast werd door de kwaliteit van het geleverde werk.

Enkele tientallen welwillende karakters, die ieder in hun eigen stijl hun visie geven over een heikel onderwerp. De erevoorzitter van het Vlaams Parlement naast een vermaard cabaretier en een student samen met geleerde professoren. Zonder de filosoferende huisvrouw en de stoere zeebonken te vergeten die hun steentje bijdroegen, omdat een vermetele initiatiefnemer het ze vroeg. Is een beter bewijs denkbaar dat het aangesneden onderwerp leeft aan beide kanten van de grens die door de Lage Landen loopt? De verschillende visies, invalshoeken en ervaringen die in het boek aan bod komen, zijn al even uniek.

Het zal je als auteur maar overkomen. Ik heb woorden te kort om de met een peperkoeken hart begiftigde medewerkers uit de grond van mijn hart te danken voor hun vrijwillige bijdragen die dit boek gestalte geven. Tevens waardering voor Tom Lamont en Jaap Peters, die mij als dilettant in deze digitale bigtech tijden terzijde stonden waar het nodig was.

De volgorde van de bijdragen heeft niets te maken met orde van belangrijkheid of voorkeur. Het is de vrije keuze van de samensteller met de bedoeling de pro’s, contra’s en ‘ik-weet-het-niets’ zo doeltreffend mogelijk tegen elkaar af te wegen en naast elkaar te doen uitkomen.

Ik had me voorgenomen dit boek op te dragen aan Kees Middelhoff, met wie ik een tijdlang een goede relatie onderhield. De voormalige medewerker van onder meer AVRO en de toenmalige BRT (Belgische Radio en Televisie) en auteur van *Geschiedenis van Nederland en Vlaanderen* is in 1917 in Purmerend geboren en overleed op 8 maart 2007.

Nadat ik jaren eerder de eer gehad had hem te interviewen, drong het tot mij door dat zijn heldere en doordachte boodschap beter verdiende dan onder het stof te verdwijnen. Dit bescheiden eerbetoon wil daartoe bijdragen.

Karel Luyckx

GEZAMENLIJKE INBRENG BELANGRIJKER DAN DE VERSCHILLEN

KEES MIDDELHOFF

Ik vraag mij af waarom ik als jongen uit Purmerend mijn fiets pakte en naar Vlaanderen reed. Dat beruchte Gent. Het was in de jaren dertig. Van Gent naar Brussel en via Luik terug naar Nederland. Ergens denk ik dat het iets van heimwee had. De Hollander die weet dat een deel van zijn Nederlandse ziel in de tijd is afgesneden en dat hier, in de Zuidelijke Nederlanden, het complement zit van wat die ziel van nature zou moeten zijn. Ik denk dat het iets dergelijks is.

Uiteindelijk heb ik ook een Brabantse vrouw gekregen die drie Belgische grootouders had. Dus van nature moet ik op de een of andere manier iets in mij hebben gehad zonder het te weten. Het zal wel in mijn genen zitten, of waar zit dat tegenwoordig allemaal, dat ik een trek naar het zuiden heb gehad. En ik denk – het is ook historisch wel juist – dat de bakermat van onze cultuur eerder, of liever voegtijdiger, in Antwerpen ligt dan in Amsterdam.

Als ik over Vlamingen en Nederlanders praat waar het gaat om verschillen, zou ik ze niet anders willen typeren dan als verschillen binnen Nederland. Alleen is de tragiek – ‘tragiek’ is een beetje een groot woord – dat de Hollanders denken dat alle inwoners van Nederland hetzelfde zijn en daarom denk ik ook dat ze zichzelf als norm nemen als ze in Vlaanderen terechtkomen.

Stomme grens

Ik vraag mij af: wat is dat, wat die Middelhoff uit het polderland hier in Vlaanderen voelt? Dat een stuk van zijn ziel, van zijn identiteit hier ligt? Ik denk dat een Vlaming in het Noorden komende, hetzelfde gevoel moet hebben. Zo van: hier is door dat afschuwelijke ijzeren gordijn van de 17de eeuw een stuk van onze ziel afgesneden. Er zou eigenlijk eens iemand op moeten gaan studeren. Wat is het gevolg van dat ijzeren gordijn? Dat de mensen zich willen afzetten tegen de anderen, aan de overkant van dat gordijn en daardoor hun eigenaardigheden gaan overdrijven? Zo hebben ze dat in Holland gedaan en in de Zuidelijke Nederlanden, en daardoor zijn we uit elkaar gegroeid.

De tragiek is natuurlijk dat een plaats als Turnhout – om een schoolvoorbeeld te geven – op Breda gericht was. En Breda op Diest. En dan komt ergens die stomme grens daartussen en moet Breda zich op Dordrecht richten. En Diest op Brussel. Ja, dan groeien mensen uit elkaar. Dan groeit de taal uit elkaar. Het is dan wel een en dezelfde taal, maar met autonome varianten. Dat vind ik nou het intrigerende en ook het boeiende. Die twee-eenheid blijft mij bezighouden. Je staat altijd weer voor verrassingen.

Nederlandstalige Europeanen

Ik heb eens een interview gehad met Leo Tindemans, maar dan met de Tindemans van de titel 'Het Rapport Tindemans'. Het Europa van de Europese mens. Ik heb een heel boeiende herinnering aan dat gesprek, dat dus ging over het wezen van de Europese samenleving. Welke inbreng heeft de Nederlandstalige gemeenschap van 24 miljoen Europeanen in dat Europa van straks? Enfin, en ik trap nu open deuren in, als er straks één Europese markt is, dan is er nog niet één Europese cultuur. En het wezen van de Europese cultuur, is dat pluriform? Verzuipen wij straks in de Franse, Engelse of Duitse cultuur, of weten we onszelf te handhaven? Ik

denk dan dat Vlaanderen en Nederland zich samen moeten bezinnen, want welke inbreng hebben ze in deze Europese cultuur? Dat vind ik het allerbelangrijkste in de verhouding Noord-Zuid op het moment: de 'Nederlandse' cultuur, wat dit ook precies mag zijn. Veel meer dan onze verschillen. Ik denk dat, als wij ons in het toekomstige Europa samen present stellen, dan automatisch aan het thuisfront alle verschillen wegvallen die er nu nog zijn. En die er altijd zullen zijn.

Europese eenheid

Zo denk ik dat in het perspectief van een Europese eenheid Vlaanderen en Nederland zich straks veel makkelijker zullen kunnen vinden dan wij nu daarover onder elkaar zitten te zaniken. Maar dan moet wel een politieke wil aanwezig zijn, omdat uiteindelijk cultuur toch ook een politieke zaak is. En ik vind het zo jammer dat op het ogenblik cultuurpolitiek nationale politiek is. Nederlanders denken staatsgericht, vinden dat het in België net zo moet zijn als in Nederland. Dat grenzen van de staat ook samenvallen met grenzen van de cultuur, wat niet altijd het geval is. Het afschuwelijke excuus, dat Hollanders altijd zeer bewust hebben aangegrepen, is dat ze zich dan mengen in een intern probleem. 'Dat moeten we vooral niet doen...' Dat we dat in Nicaragua en elders wel doen, is een tweede. En dan kom ik terug op wat ik al zei, dat Vlaanderen eenmaal geëmancipeerd zijnde, eerst zichzelf wil worden om daarna vanuit die hervonden en versterkte identiteit, zelfbewust naar het noorden te komen. En niet meer foutief denkend dat het in een ondergeschikte positie verkeert. Want daar is geen enkele reden toe geweest.

Aan een ongefundeerd eenheidsstreven, gebouwd op een vals voorgesteld verleden hebben we niets. Integratie, ja, maar dan moeten we ook weten wat en hoe we haar gestalte geven: twee gemeenschappen die wortelen in een gezamenlijke cultuur, maar daaraan hun eigenheid ontnemen. Zoals Marnix van Sint-Aldegonde het eens

formuleerde: een motto dat gebeiteld is in de herdenkingssteen van het Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam:

‘Hoe cond ick U mijn
broeders oyt vergeten
daar wij toch zijn
in eenen strocnk geplant’

*Kees Middelhoff – auteur van onder meer *Geschiedenis van Nederland en Vlaanderen* – columnist en ex-medewerker *Volkskrant*, *AVRO*, *BRT**

FUSIE NEDERLAND VLAANDEREN? VERSTANDSHUWELIJK MET EEN BEETJE PASSIE

DERK JAN EPPINK

Het is een goed voorstel om Nederland en Vlaanderen te fuseren. De politieke cultuurspleet tussen beide gebieden wordt zienderogen kleiner. Maar een hereniging moet dan wel stapsgewijs en organisch verlopen, met historisch besef.

Onlangs deed Bart de Wever, burgemeester van Antwerpen en partijleider van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA), een gefundeerde oproep tot hereniging van Nederland en Vlaanderen. Er is al een Taalunie en in de praktijk ook een Economische Unie. Waar blijft dan de Politieke Unie? Economisch verstrengeld, ligt er een politiek culturele spleet tussen beide landen. Waarom pakt de mayonaise niet?

In 1995 verruilde ik *NRC-Handelsblad* voor *De Standaard* in Brussel en werd ik politiek redacteur in de Wetstraat. Bij mijn weten behoorde ik tot de eersten die dat deden en ik streefde naar meer samenwerking. Ruim twintig jaar later kregen twee Vlaamse uitgeverijmaatschappijen, Mediahuis en De Persgroep, een overgrote meerderheid (95%) van de Nederlandse dagbladen in handen. Dat was in 1995 volstrekt ondenkbaar. De Vlaamse positie is nu zo dominant dat ik als Tweede Kamerlid schriftelijke vragen stelde aan de minister van Economische Zaken. Het is van het goede te veel geworden.

In 2009 belandde ik zelfs in de Belgische politiek en werd Europees Parlements lid voor de Vlaamse Lijst Dedecker. Dat vereist geregeld een goed woordje bij de EU voor de Antwerpse haven. De verhoudingen tussen Vlaanderen en Zeeland waren niet optimaal. De Schelde zit ertussen.

Volgens de Vlamingen waren de Zeeuwen eigenwijze ‘eilandbewoners’. Intussen is er North Sea Port, de fusiehaven van Gent, Terneuzen en Vlissingen. Antwerpen en Rotterdam werken samen in de ‘groene transitie’. Antwerpen en Zeeland behoren tot de grootste centra van de petrochemische industrie ter wereld. Arcelor Mittal in Zelzate werkt samen met Dow Chemical in Terneuzen. Gemeenschappelijke belangen vormen de smeerolie voor samenwerking.

Verenigd Koninkrijk der Nederlanden

Waar ligt dan het probleem voor een Politieke Unie? Het is leerzaam te kijken naar de redenen waarom het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden (1815-1830) stukliep. Economisch was het een succes. Koning Willem I was geliefd in de Zuidelijke Nederlanden om zijn economisch beleid. Maar hij regeerde vanuit een centralistische visie. Het Verenigd Koninkrijk brak om culturele redenen. Willem was te ‘Hollands’, had weinig oog voor katholieken en legde Franstaligen het Nederlands op als eenheidstaal. Zijn zoon, Willem II, voelde de Zuidelijke Nederlanden, waar hij graag zijn tijd doorbracht, beter aan. De breuk ontstond op de politiek-culturele breuklijn. Jammer en wellicht vermijdbaar met meer flexibiliteit.

Vlamingen kennen hun geschiedenis

Er is veel veranderd, maar cultuur is nog altijd een factor van betekenis. Vlaanderen, ooit het economisch hart van het Bourgondische Rijk met Gent en Brugge als grote Europese steden, moest in de Franstalige eenheidsstaat België vechten voor zijn overleven. Vooral voor de Nederlandse taal, wat Nederlanders nooit hoefden.

De Vlaamse emancipatiestrijd, die generaties duurde, zorgde voor een omwenteling binnen de Belgische staat. Na de Tweede Wereldoorlog maakte Vlaanderen dankzij de industrialisering economisch opgang, en passeerde het Wallonië in rijkdom. De Belgische staat federaliseerde.

Vlamingen zijn trots op het Nederlands, Nederlanders kregen het cadeau. Vlamingen kennen hun geschiedenis, Nederlanders zeer beperkt. Vlamingen zijn zich bewust van hun cultureel erfgoed, Nederlanders doorgaans niet. De Vlaamse culturele elite kijkt vaak naar Nederland, de Hollandse culturele elite kijkt naar New York en aapt vervolgens alles na.

De politieke cultuurkloof wordt zienderogen kleiner

Zou een Politieke Unie slagen waar ze in 1830 mislukte? De Belgische staat is omgeploegd. Vlaanderen heeft zijn eigen regering en parlement. Zijn eigen binnenlands bestuur. De Belgische federale regering houdt greep op de meeste belastingen, voor de transfergelden aan het Waalse en Brusselse Gewest. Vlaanderen heeft ook eigen verdragsluitende bevoegdheden. Daarbinnen kan het allerlei verdragen met Nederland sluiten en, zoals al gebeurde, samen op handelsmissies gaan. De politieke cultuurkloof wordt zienderogen kleiner. Den Haag waande zich altijd ver verheven boven Brussel en vermaakte zich over de Belgische records ‘regeringsformatie’. Dat lachen is voorbij. Nog even en Den Haag overtreft de Belgische records. Kamerverkiezingen reflecteren intussen de versplintering van het Nederlandse electoraat. Een formatie is een hels karwei geworden. Als het gaat om politieke flexibiliteit en inventiviteit, kan Den Haag veel leren van de zuiderburen

Cultuurgrens en politieke grens

Er is natuurlijk een mentaliteitskloof tussen Nederland en Vlaanderen. Als Europees politicus ontving ik vaak Nederlandse en Vlaamse

bezoekersgroepen. De Nederlandse bezoekers vroegen van alles en nog wat, inclusief over onkostenregelingen. Vlaamse bezoekers informeerden naar de kwaliteit van het eten. Vlaamse scholieren vroegen vrijwel niets.

De cultuurgrens valt echter niet samen met de politieke grens. In Limburg is die grens niet zo groot, beide provincies lijken erg op elkaar. Noord-Brabant en Vlaams-Brabant werken goed samen vanuit de historische hoofdsteden Den Bosch en Leuven.

Stapsgewijs en organisch

In Nederland vergroot zich juist in eigen land een cultuurkloof: de Randstad en de rest. De Randstad voelt zich, zelfs beneden de zeespiegel, verheven boven 'de provincie'. Regionaal ressentiment groeit in de randprovincies, men voelt zich 'vergeten'. Politiek gaat dat een etterende wonde worden.

Dus mijn antwoord aan de burgemeester van Antwerpen. Hereniging? Ja, maar met het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden in gedachten, liefst met een kleine letter, flexibel op beleidsterreinen en confederaal in opzet. Stapsgewijs en organisch. Hopelijk pakt de mayonaise dan wel.

Derk Jan Eppink – Nederlands journalist, columnist en politicus – lid van de Tweede Kamer – gewezen lid van het Europese Parlement namens Lijst Dedecker

(Overgenomen uit *Elsevier Magazine* met toelating van de auteur)

DE NEDERLANDEN EEN?

MARLIES LAMONT-BROUWERS

Het is niet alleen de titel van dit boek, het is ook een idealistische, door velen geromantiseerde gedachte, waarmee ik groot geworden ben. Een droom van enkelen, die op straat met veel verbazing of zelfs een diepe frons onthaald wordt. Dietsland, Heel-Nederland, Groot-Nederland, de Bourgondische Nederlanden... Voor wie zich er even verder in verdiept, zal het snel duidelijk worden dat er over verschillende generaties heen al heel wat over geschreven en gefilosofeerd is geweest.

Is dit idee dan écht zo van de pot gerukt als ze op het eerste gezicht mag lijken?

Ikzelf heb ze lang als vanzelfsprekend beschouwd. Vlaanderen en Nederland horen samen, maar door de grillen van de geschiedenis is Vlaanderen onderdeel van de Belgische staat tegen wil en dank. En daarmee was de kous af.

De uitnodiging een bijdrage te schrijven voor dit boek, was voor mij dan ook een welkome uitdaging om op zoek te gaan naar rationele argumenten voor of tegen een romantisch ideaal dat ik nog altijd link aan mijn kindertijd en verhalen over Geuzen, Tijn en Nele, Willem van Oranje en vele andere kleurrijke figuren.

Als belangrijkste element om voorstander te zijn van een unie tussen onze beide landen, denk ik spontaan aan de Nederlandse taal. Taal en cultuur zijn onlosmakelijk met elkaar en met nationaliteit verbonden. Taal bepaalt hoe we als mensen denken. Taal verbindt Vlaanderen en Nederland en dit hebben we zelf ook officieel bekrachtigd.

In 1980 werd de Taalunie opgericht, een prachtig project tussen Vlaanderen en Nederland dat succesvol de Nederlandse taal bewaart en bewaakt. Met aandacht voor de standaardtaal, taalvariëteiten, Nederlandstalig onderwijs binnen en buiten het taalgebied en de bevordering van talige culturele samenwerking tussen Noord en Zuid (en Suriname), heeft deze gevestigde waarde zijn nut al meermaals bewezen.

Maar wat zou ons verder binden, behalve de taal, die aan de ene kant van de grens al wat kleurrijker gebezigd wordt dan aan de andere?

Geschiedkundig zijn er vermoedelijk evenveel argumenten vóór een verenigd Nederland als tegen.

Weegt 170 jaar gemeenschappelijke geschiedenis op tegen de vele jaren die we elk onze eigen weg zijn gegaan? Blijft het Plakkaat van Verlatinghe relevant wanneer de Val van Antwerpen de Nederlanden amper vier jaar later weer uit elkaar rukte?

Kan de kruisbestuiving tussen onze gebieden zijn stempel zwaarder drukken dan ander bestuur, ander geloof en andere zeden?

Ik heb hier zelf dikwijls aan getwijfeld en me ook afgevraagd hoe de gedachte aan Dietsland kon blijven overleven op basis van zo'n korte periode in de geschiedenis waarin we niet gescheiden werden door een staatsgrens. Tot op de dag van vandaag kan ik hier geen sluitend antwoord op geven, ik denk dat ik dat zal overlaten aan de historici onder ons met kennis ter zake.

Terwijl ik heel veel vraagtekens moet plaatsen en onderzoekwerk moet verrichten als ik op zoek ga naar een argumentatie gestaafd door het